

[Gudme.]

sammen kan bakke det op og sige: dette er et fornuftigt resultat, dette kan retslivet virke med, dette tager rimelige hensyn til både kreditorer og til debitorer.

Det er tidligere blevet gennemgået, at de ting, der var ømme, er spørgsmålet om fredningsreglen i retsplejelovens § 490, spørgsmålet om kreditors fremmøde efter § 492 og endelig spørgsmålet om det nye begreb af dragsordningen i § 525. Som både hr. Ejler Koch og fru Nathalie Lind sagde, har vi på disse punkter fundet rimeligt afbalancerede løsninger, som vi kan tiltræde, og som jeg derfor kan anbefale at man stemmer for med det indhold, de har fået i ændringsforslagene, og med de bemærkninger, som nu ledsager dem i lovforslaget og i tillægget til lovforslaget.

Jeg vil kun gøre en bemærkning til et enkelt af fremskridtspartiets mange ændringsforslag, som hr. Tange så udførligt gennemgik før, og det vedrører ændringsforslag nr. 4. Hr. Tange har her foreslået, at man skal kunne gøre umiddelbart udlæg på grundlag af forpagtningsaftaler, lejekontraktkrav og krav i henhold til forsikringsaftaler, altså krav på forsikringspræmier, idet han begrundet det med, at dette er enkelt og let, og at her er ikke nogen tvivl. Jeg er absolut uenig med hr. Tange i denne opfattelse. Hvis man ser rundt omkring i vore retssale i det daglige, hvor der ofte er indsigelser, hvor der ofte er tvivl og modsigelse, er det netop om disse typer af krav: lejekrav og forsikringspræmier. Derfor må jeg sige, at selv om jeg i øvrigt er helt enig i det princip, som lovforslaget bygger på, nemlig at der ikke er nogen grund til at gå hen og tage en udeblivelsesdom, når man alligevel senere skal videre i fogedretten, men lige så godt med det samme kan gå til fogedretten med det klare krav, så er lejekrav og forsikringskrav i almindelighed ikke så klare, at det vil være rimeligt at lade dem gå direkte fra kreditors eller advokatens skrivebord til fogedretten; det er nødvendigt at have den almindelige ret til at prøve på vejen.

Så havde hr. Tange nogle bemærkninger med hensyn til det nye krav, vi har fastsat som grænse for kreditorfremmødet i fogedretten, nemlig 2.500 kr. inklusive renter og omkostninger, idet hr. Tange mente, at det

var uklart; hvordan var det, sagde han f. eks., med det gebyr, som påløber ved fogedsagens behandling? For mig at se er det krystalklart, at det, der er tale om, er, at de 2.500 kr. gælder for den fordring, således som den er opgjort fra kreditors og hans advokats side og lægges på fogedrettens bord. Hvad der derefter påløber af gebyr og omkostninger i forbindelse med selve forrettningens foretagelse, tæller ikke med i forbindelse med over eller under 2.500 kr.s grænsen. Jeg er da tilbøjelig til at sige til hr. Tange, at jeg synes, han skulle dæmpe sit kværlantgemyt lidt og i stedet for konstant at prøve at finde ud af, at det, vi andre gør, er besværligt og indviklet, hellere anerkende, at vi her gør noget, der er enkelt. For hidtil har det jo været sådan, at man, hver gang en fordring blev lagt på fogedrettens bord, skulle undersøge, hvor meget af den der er den egentlige hovedstol, for det er nemlig det, der er afgørende for gebyrberegningen, det er det, der er afgørende for, om rekvirenten skal møde eller ikke; det behøver man ikke at have ulejligheden med nu. Det, det drejer sig om, er det tal, der står nederst på papiret, det tal, som er slutsummen, efter at man har regnet det ene sammen med det andet og lagt det tredje oveni. Det burde i hvert fald være en forenkling for fogedretten og vel for øvrigt også for de rekvirenter, der fremsender begæringerne. Derfor synes jeg, at hr. Tanges bemærkninger om, at vi her gjorde noget, der var indviklet og besværligt, var overordentlig dårligt anbragt og i virkeligheden vist nærmest var udtryk for en almindelig tilbøjelighed til bare at ville sige imod.

Hvad angår lovforslag nr. 19 om inddrivelse af skatter og afgifter, har jeg haft de samme betænkeligheder, som fru Nathalie Lind gav udtryk for. Vi talte jo allerede i 1973 og gentog det, da vi førstebehandlede dette lovforslag i 1975, om, at der var noget utilfredsstillende i, at private kreditorer og offentlige kreditorer ikke trak på lige hammel i forhold til debitorerne. Men vi må, som det også er kommet til udtryk i betænkningen, erkende, at de hensyn, som gør, at der er en forskellig behandling, er nogle tunge krabater at tage livet med. Det drejer sig om fredningsreglen, hvor vi må konstatere, at skatter og afgifter, der forfalder regelmæssigt, er noget andet end